

[Økonomiministeren.]

klart. Det er også min mening i dag. Men jeg tilføjede, at det alligevel kan være forsvarligt at gentage denne fremgangsmåde med en bunden opsparing. Den kan ikke anvendes i det uendelige — og det samme mener jeg selvfølgelig i dag. Men det ærede medlem vil sikkert erindre, at en af grundene til, at jeg i efteråret vendte mig imod det ærede medlems forslag om en bunden opsparing, var, at forslaget gennemførelse ville have haft som konsekvens, at staten måtte ud at låne et tilsvarende beløb på lånemarkedet. Enhver ting må ses i sin sammenhæng, og det foreslag om et stabiliseringslån, som her behandles, må ses i sammenhæng med hele det komplekse, hvoraf det er en del.

Det, der er målet med dette samlede komplekse, er — som det ofte er fremført — at nå frem til en stabilisering af prisniveauet. Så langt som forholdene udefra tillader det, må svikmøllen mellem priser, lønninger og omkostninger standses. Alle må bidrage dertil, lige fra dem, der rammes af indgrebene over for pristalsberegningen, til dem, der må bære stabiliseringslånets byrder. Fra hver sin side møder foranstaltningerne utilfredshed og protester; men det er nu engang en kraftanstrengelse, som er nødvendig, og som er en forudsætning for den økonomiske saneringspolitik på længere sigt. Det nytter ikke at bilde befolkningen ind, at valutasituationen kan rettes op, uden at nogen mærker det, og allermindst kan det ske ved de foranstaltninger, der er foreslået af oppositionen, foranstaltninger, der atter ville hæve prisniveauet og skabe yderligere kreditstramning.

De let vigende råstofpriser i øjeblikket styrker jo håbet om, at en stabilisering af prisniveauet nu vil være mulig, hvis der fra alle sider vises tilbageholdenhed med nye krav og staten selv samtidig fører en forsigtig økonomisk politik og sparer uproduktive udgifter. Dette er også afgørende for, at kreditstramningen inden for et overskueligt tidsrum kan lettes, så at investe-

ringer inden for de produktive erhverv kan fremmes og eksporterhvervenes konkurrenceevne underbygges.

Det er i dette perspektiv, stabiliseringslånet må ses.

Axel Kristensen: Det tjener ikke noget formål at forlænge diskussionen; det bliver jo bare gentagelse på gentagelse.

Den højtærede finansminister gav klart udtryk for, at han ikke mente, en deponeringsordning kunne løse opgaven — det har den højtærede minister også sagt i udvalget. Vi er af den modsatte opfattelse, og det har jeg redegjort for i mit indlæg i dag. Jeg har en ganske anden opfattelse end den højtærede finansminister af, hvorledes en kreditindskrænkning, som opstår ved deponering, vil virke. Jeg mener, at den vil holde sig til forbrugerleddene — det mener den højtærede finansminister ikke. Men hvis to mennesker har en vidt forskellig opfattelse af, hvordan tingene vil virke, nytter det ikke at blive ved at gentage disse ting.

Jeg ser ikke noget formål med at diskutere, hvorvidt bestemte varer skulle med i deponeringsordningen, når flertallet på forhånd har erklæret: dette er udelukket, vi vil ikke gå den vej. Hvorfor skal noget sådant da udarbejdes i enkeltheder? Finansministeren anser det for en selvfølge, at man kan lave en deponeringsordning. Vi har ved hjælp af embedsmænd, der har været stillet til rådighed, fundet frem til, at man kan foretage et fornuftigt vareudvalg, men når ministeren ikke vil bruge dette, hvortil så denne uendelige diskussion om, at vi ikke har givet tilstrækkelige oplysninger? Vi har angivet, hvorledes vi mener problemet kunne løses, og vi har — mener jeg — også begrundet dette. Jeg for min part finder derfor ikke, der er nogen anledning til at forlænge diskussionen.

Aksel Møller: Det synes, som om en del af regeringspartierne ordførere ved denne lejlighed har følt sig berettiget til at tale